

la humanitat

Portantveu d'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

Fundador : Lluís COMPANYS

Nº 3. — 2ª EPOCA.

PREU 2 Frs.

26 OCTUBRE 1944.

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA ALS CATALANS PENINSULARS I ALS EXILATS A FRANÇA

COMPATRIOTES: Ja us ha arribat la serena i assenyada paraula del President Irla. L'haureu rebuda com pluja d'abril en camps florits a punt de fruitar. Mediteu-la, perquè en poques paraules, allí hi és tot: fidelitat a l'ideal, sentit constructiu, apel·lació al seny en les hores decisives que s'acosten.

Porteu la paraula del President Irla per camps i per viles, per a que arribi a totes les llars catalanes i, quan ell ho digui, disposeu-vos a seguir-lo com seguïreu a Macià i a Companys, com un poble en marxa camí del seu total recobrament, i ja per sempre. Sapiguem ésser dignes del recobrament de la Llibertat, amb joia exultant, sí, però sense que res pugui enlletgir ni tacar aqueix tornar a nova vida, que volem pura, forta i digna. Ací tenim l'admirable exemple de França, que, ja lliure, instal·la el nou ordre amb un absolut respecte a l'home, sense que ningú s'hagi pres la justícia per les pròpies mans.

Avui us parla ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA, aquell gran partit que reiteradament merescué la confiança de la majoria del nostre poble, per a dir-vos:

Primerament: La nostra plena adhesió al President Irla, al contingut del seu Manifest i a les directrius que ens vagi assenyalant, perquè ell és, legalment, la continuïtat de les institucions polítiques catalanes. Caldria que tots els sectors, organitzacions i estaments ens imitessin.

Segonament: El nostre propòsit de col·laborar, amb tots els catalans, en l'obra verament constructiva del Consell Nacional de Catalunya que per iniciativa seva s'està reorganitzant, preparatòria de la constitució del Govern Provisional, fins a la celebració de les eleccions per al nou Parlament de Catalunya.

En tercer lloc: concizedors de quina és la vera fesomia política de Catalunya, quan es treu tot allò d'artificiós que s'hi voldria afegir, que no és altra que una aspiració de pau, de llibertat i de major justícia entre els seus fills, treballem ja des d'ara per una àmplia i cordial entesa de tots els sectors nacionals qui hi vulgin col·laborar, a fi d'oferir-li l'instrument polític que necessita per a realitzar tals aspiracions.

Finalment, per a declarar que l'ESQUERRA no ha tingut cap intervenció ni té cap responsabilitat en els incidents fronterers que darrerament s'han produït, que han donat peu a Franco per a intensificar la seva inhumana repressió, ocasionat noves víctimes entre vosaltres, els que sofriu encara el seu jou.

Evoquem amb emoció intensa la memòria dels caiguts per la Pàtria, cridem a l'esperança en un proper deslliurament a tots els que en presons i exili sofreixen per haver estimat i servit un ideal, i els diem: que l'ESQUERRA conscient de la seva responsabilitat, al·ligonada per la dura experiència dels darrers anys, lluny de la demagògia que tot ho destrueix com del conformisme egoista, resta disciplinada per a servir Catalunya, sense compromisos que dificultin la seva acció, inspirada en els ideals catalanistes, republicans i d'avenc social que tantes vegades ha fet triomfar la majoria del nostre poble.

França, octubre del 1944.

Esquerra Republicana de Catalunya.

La Segona Ressurrecció

per Joan SAURET

Juliol del 1936. El trasbals de la rebel·lió militar capgirà la vida de la nostra terra. La política fins seya tan quieta — quieta tot i els periòdics moments passionals que com un ventot entremaliat descapdella els entusiasmes i arrenciera les multituds catalanistes i liberals — prèn des d'aquest diumenge juliolenc un posat d'enluc, s'encrepa i agafa l'embranchida d'una torrentada.

Les passions desfermades perden el color d'ideals i els homes i les organitzacions van a remolc, com empesos i els fugen les regnes de les mans. L'Esquerra se sent com abaltida. Du uns ulls esbatanats... Tots els campanars pregonen la seva mort. I quan hom es disposa a veure passar per davant de casa el seu cadàver en una cantonada apareix una Esquerra, l'ESQUERRA, amb el posat seré i el somriure de sempre.

N'hi ha hagut prou amb una nota a la premsa per a que el « President de la Germandat de Sant Sadurni » i els Secretaris i els Vocals del « Centre Republicà Català » de tot el país acudeixin al Palau de Belles Arts de Barcelona i l'omplin a vessar de visques, d'aplaudiments i de banderes. Macià ha operat el miracle en aquest primer Nadal de guerra civil, des de la seva tomba que esguarda el mar, sempre blau, sempre dolç.

Mes d'un i mes de deu giren l'esquena al ram de tiradores de cartes que els havia promès una part del patrimoni d'un Partit que ara torna a caminar, que afirma i creu, mes que mai, en uns principis « passats de moda ».

De l'any 1939 ençà els « manelics de terra baixa » i els lectors d'un diari gens ateneïsta, « La Humanitat » de Barcelona, han sofert molt i s'han anyorat qui sap-lo. Han canviat d'ofici i empren un català esquitxat de « par-di » i de « c'est ça ». Qui s'atreveix a parlar-los d'aquell partit que els tregué de la barberia i de la botiga i de les garrigues en aquell 12 d'abril que un general manava que fos « administratiu »?

Qui? Una carta, una circular il·legible. N'hi ha hagut prou que l'Esquerra toqués a Sometent, un Sometent que crida a reunió i que sol·licita donatius, per a que els carrers del migdia de França s'omplin de crits i de gestos, dels crits i dels gestos amb què l'autèntic catalanista amaneix totes les assemblees. Per a res no han servit les tones de paper que volien aixafar o confondre l'Esquerra. Aquesta, per segon cop, alça el cap i torna a afirmar, torna a dir, que creu en uns principis « passats de moda ».

(segueix pag 2)